

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובעים:

1. איתמר ברקאי, עו"ד
 2. פנינה רחמימוב ברקאי, עו"ד
 3. ארי שמאי, עו"ד
 4. יגאל מלכה
- ע"י ב"כ עו"ד איתמר ברקאי

נגד

הנתבעת:

חני כפולר
ע"י ב"כ עו"ד גיא אופיר

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעת לשון הרע בגין פרסום תגובה של הנתבעת ברשת החברתית אקס (טוויטר) לפרסום של התובעים, בה כינתה אותם "פושעים". הנתבעת טוענת שתגובתה אינה עולה כדי לשון הרע, לרבות מכיוון ש"זה המצב" לעניין חילופי דברים בין יריבים פוליטיים ברשת הטוויטר.

הגשת כתבי טענות ודיונים

1. התובעים הגישו כתב תביעה בתאריך 29.2.24 בו ביקשו לחייב הנתבעת לשלם להם הסך של 150,000 ₪ והנתבעת הגישה כתב הגנה בתאריך 13.5.24. ביהמ"ש קבע בתאריך 4.8.24 כי מוצו הליכים מקדמיים ונתן צו להגשת ראיות. התובעים הגישו ראיותיהם, לאחר שביקשו וקיבלו ארכות, בתאריך 2.10.24 והנתבעת, לאחר שביקשה וקיבלה ארכה, בתאריך 17.11.24. הדיון הראשון התקיים בתאריך 26.1.25 ובו ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת ראיות וקבע מועד נוסף לדיון בטענת התובעים שהנתבעת צרפה לתצהירה ראיות שלא גולו בהליך המקדמי. הדיון השני התקיים בתאריך 16.3.25 ובו ביהמ"ש התיר לתובעים להגיש ראיות נוספות. התובעים הגישו תצהיר נוסף בתאריך 27.4.25. ביהמ"ש חייב הנתבעת בתשלום שכ"ט התובעים בגין טרחתם עקב הכללת ראיות בתצהירה שהיא לא גילתה בהליכים המקדמיים. הדיון השלישי התקיים בתאריך 16.9.25 ובו נחקרו התובעים והנתבעת. תמליל הדיון שהוקלט התפרסם בתאריך 28.9.25 וביהמ"ש נתן בתאריך 30.9.25 צו להגשת סיכומים. התובעים הגישו סיכומיהם לאחר שביקשו וקיבלו ארכה בתאריך 2.11.25 והנתבעת, לאחר שביקשה וקיבלה ארכה, בתאריך 12.12.25 ובאופן תקין, בתאריך 14.12.24.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

דיון והכרעה

2. על ביהמ"ש לקבוע האם הפרסום של הנתבעת הוא לשון הרע ואם כן, האם עומדות לה הגנות, ואם לא, מהו סכום הפיצוי בו יש לחייב אותה. במוקד המחלוקת הטענה של הנתבעת שפרסום תמונה ע"י התובעים הזמין ביקורת וטענת התובעים שאין מדובר בביקורת בלבד, אלא בעלבון וביזוי (סעיף 4 לסיכומיהם).

האם פרסום הנתבעת הוא לשון הרע?

3. התובעים טענו בכתב התביעה כי התובעים 1-3 הינם עורכי דין (להלן: "איתמר, פנינה וארי"), התובע 4 הינו איש היי-טק ופעיל חברתי (להלן: "יגאל") והנתבעת הינה מורה ומחנכת וכן פעילת מחאה מהצד השמאלי של המפה הפוליטית, אשר במועדים הנוגעים להליך זה מחזיקה ומתפעלת חשבון ברשת החברתית "X" (לשעבר "טוויטר") תחת השם הבדוי "דפני", כאשר לחשבונה היו 92 עוקבים. עוד טענו, שהנתבעת הוציאה את דיבתם רעה בפני כולי עלמא וזאת במסגרת תגובה לפרסום מתאריך 2.1.2024 בחשבונו של יגאל ברשת החברתית "X", וזאת לנוכח עמדותיה הפוליטיות השונות מאלו שלהם. עוד טענו, שאיתמר, פנינה וארי שימשו כמייצגיו של יגאל במסגרת הליך 8863-12-22 נפתלי בנט נ' יגאל מלכה (להלן: "תביעת בנט"), הליך במסגרתו, ראש הממשלה לשעבר מר נפתלי בנט תבע את יגאל בגין לשון הרע וכי באותו הליך ביקש מר בנט, בתאריך 1.1.24, למחוק את תביעתו נגד יגאל. עוד טענו, שיגאל פרסם בתאריך 2.1.24 ציוץ בחשבונו ברשת "X" בו הודיע כי ביהמ"ש אישר בקשת התובע למחוק תביעתו וכי יגאל הודה בפרסום לאשתו, לאנשים שתמכו בו ולמייצגיו, ומלבד תיוג חשבונו האישי של איתמר ברשת החברתית "X" הוא צירף תמונה משותפת של כלל התובעים. עוד טענו, שהנתבעת פרסמה בתאריך 3.1.24 בחשבונה באותה רשת, התגובות שלהלן על פרסום המקור:

- בתגובה הראשונה כתבה "ואולי תלמד מזה לסתום את הפה הביביסטי המסריח שלך".
 - בתגובה השנייה כתבה "חבל שבנט ויתר לך".
 - בתגובה השלישית והאחרונה היא התייחסה לתמונה שצורפה לפרסום המקור ולכלל התובעים המופיעים בה, וכתבה: "אני רואה 4 פחי זבל-עבריינים. יגאל מלכה ואשתו- זוג פחונים ביביסטים עילגים תתי רמה. ככה נראה שולחן עם פושעים עלובים".
4. עוד טענו, שלכל תגובותיה הבזויות, תייגה הנתבעת את חשבונות הרשת החברתית "X" של איתמר ויגאל, כאשר חשבונו של יגאל מונה כ- 6,073 עוקבים וחשבונו של איתמר מונה כ- 678 עוקבים. עוד טענו, שהפרסומים מושא התובענה הינם שקריים וכל מטרתם לפגוע, להשפיל ולבזות אותם ולפגוע בהם ובשמם הטוב על לא עוול בכפם וכי דבריה הנבזיים והבזויים של הנתבעת עולים כדי פגיעה חמורה ביותר בהם, עת שזו בחרה להציגם באופן שקרי, דמגוגי ונואל כפושעים ועבריינים (על כל המשתמע מכך). עוד טענו, שהפרסומים מהווים לשון הרע כלפיהם, כל תובע לחוד וכולם כמקשה אחת. זאת, טענו, כאמור בסעיף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

1 לחוק איסור לשון הרע התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), לרבות היותם פרסומים העלולים להשפילם בעיני הבריות, או לעשותם מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם וכי אין ולא יכולה להיות מחלוקת בדבר הפגיעה הנגרמת לשמו הטוב של אדם אשר מיוחסים לו באופן שיקרי מעשים פליליים והיותו פושע ועבריין, ייחוס אשר טומן בחובו אף קיומן של תכונות שליליות והיעדר ערכים בסיסיים.

5. הנתבעת טענה בכתב ההגנה, בין היתר, שהפרסום אינו מהווה הוצאת דיבה או לשון הרע, וכי אין מדובר בכל קביעה עובדתית או ניסיון לרמוז כי התובעים הם למעשה פושעים או עבריינים. עוד טענה, שהתובעים אכן ביצעו עבירות כאלו ואחרות לאורך השנים וכי הפרסום אינו אלא ביטוי פוליטי הבא לגנותם, על תמיכתם הבלתי מסוגית בנאשם – בנימין נתניהו, וכבר נפסק כי ביטויים פוליטיים, אפילו קשים, אינם לשון הרע. עוד טענה, שטענת התובעים כי מדובר בפרסום לשון הרע בכתב תביעתם אינה מבוססת ואינה נתמכת בעובדות, אלא בניחושים וספקולציות לגבי כוונותיה. זאת, טענה, על אף שמעיון בנסיבות הפרסום עולה תוצאה יחידה ואחת לפיה לא מדובר אלא בריב הנובע מחילוקי דעות פוליטיים, אשר הפתיחה בהליך משפטי אינה הדרך לבררו. עוד טענה, שהפרסום שלה הינו לכל היותר קללות וגידופים (שהפסיקה קבעה כי אינן יכולות לעלות כדי לשון הרע) והאדם הסביר יבין מההקשר כי אין מדובר בקביעה עובדתית כי התובעים הם אכן "פחי זבל" או "עבריינים", אלא בריב פוליטי בין שני אנשים ברשת החברתית X.

6. הנתבעת מיקדה סיכומיה מראשיתם בפתח דבר וכן בפרק ב לסיכומיה, בניסיון לשכנע ביהמ"ש שהפרסומים אינם לשון הרע והפנתה לפסיקה שלטענתה מעלה שהתובעים לא הוכיחו כי דבריה עולים כדי לשון הרע. הנתבעת טענה שיש כביכול קושי פרשני, אך ביהמ"ש קובע שאין בטענה זו ממש שכן דבריה ברורים ומפורשים ללא שמץ של תחכום, לרבות שימוש בביטוי על דרך משל כגון בע"א 4534-02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני הרציקוביץ' (פורסם בנבו) הנזכר בסיכומיה. הנתבעת הפנתה, בין היתר, לפסק הדין בבית משפט השלום (מרכז) שחייב עמותה בתשלום פיצוי לשר בגין לשון הרע. אותה מחלוקת, שהחלה בבית משפט השלום, הסתיימה בפסק דין של ביהמ"ש העליון ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (פורסם בנבו) (להלן: "עניין חוזה חדש"). ביהמ"ש העליון עמד בפסק הדין על שכיחות תביעות לשון הרע עקב פרסומים ברשתות החברתיות, כפי המקרה כאן ומצא שאין לפרש את ההתייחסות לשר זוהר בתגובה של הנתבעת שם לפרסום של השר זוהר, כחלק מארגון פשע, כלשונה, אלא הבעת דעה כחלק משיח פוליטי ודחה את תביעת לשון הרע שם. הנתבעת מצאה בפסק הדין בעניין חוזה חדש תימוכין לעמדתה שיש לדחות גם התביעה כאן שכן לשיטתה אין לפרש את האופן בו כינתה התובעים כעבריינים ופושעים, אלא באותו אופן בו פרש ביהמ"ש העליון כינוי דומה, שיוחס לשר זוהר כ"חייל בארגון פשע".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

7. ביהמ"ש העליון תאר בפסק הדין בעניין חוזה חדש השלבים השונים בבחינת תביעת לשון הרע, דהיינו, בחינת השאלה האם נעשה פרסום כמשמעותו בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע והאם הוא עולה כדי לשון הרע ואם כן, האם עומדות הגנות לנתבע, אך מצא להתעכב כבר בשאלה הראשונה האם הפרסום עולה כדי לשון הרע תוך שהוא בוחן השאלה כיצד יש לפרש הדברים, כפרסום עובדתי או כהבעת דעה. באותו עניין, ביהמ"ש העליון הכריע בסעיף 32 "יש לראות בדברי העמותה ככאלה שנושאים מסר החורג ממשט לשונם, ומבטאים דעה ערכית, שכן כך קולט ומבין את הדברים אדם מן הישוב. מכאן, אפנה לשלב הבחינה הבא – השאלה אם הבעת דעה זו עולה כדי 'לשון הרע', אם לאו". מכאן שרק בסעיף 33 לפסק הדין, החל ביהמ"ש העליון בבחינת השאלה הראשונה, האם הדברים עולים כדי לשון הרע, אך קבע שגם אם הדברים עולים כדי לשון הרע, עומדת לנתבעת הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע ועבר לדון באותה הגנה ללא הכרעה בשאלה אם הדברים עולים כדי לשון הרע.

על פי הקשר הדברים התגובה מהווה הבעת דעה ולא קביעת עובדה

8. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שהפרסום כולו מהווה לכל היותר הבעת דעה לגיטימית על התנהלות התובעים הקלוקלת, ולחילופין, הבעת דעה פוליטית. לענייננו, ביהמ"ש מגיע למסקנה זהה. הקשר הדברים הינו הבעת שמחה מצד יגאל ובאי כוחו על כך שזכו בעימות משפטי עם רה"מ לשעבר מר בנט שביקש למחוק תביעת לשון הרע שהגיש נגד יגאל עקב ביקורת פוליטית נוקבת שהטיח יגאל ברה"מ לשעבר בנט, ואכזבתה של הנתבעת מכך שמר בנט וויתר ליגאל בכך שביקש למחוק תביעתו. ביהמ"ש קובע שמהקשר הדברים ברור שאין מדובר באמירה של הנתבעת ביחס לשאלה אם יגאל או באי כוחו הואשמו או יוחסו להם ביצוע עבירות פליליות וכי הנתבעת מצדדת כביכול בפרסום בעמדה שהם ביצעו אותן עבירות. מכאן שהדברים אינם מהווים קביעת עובדה, אלא מהווים הבעת דעה, וכלשונה של הנתבעת בהליך זה, מדובר בגידופים, שלשיתתה, מקובלים בשיח הפוליטי ברשתות החברתיות. אולם, גם ההכרעה שמדובר בהבעת דעה ולא בקביעת עובדה, אינה מסייעת לנתבעת כדי להדוף התביעה כבר בשלב זה שכן ביהמ"ש העליון קובע שגם הבעת דעה עלולה לעלות כדי לשון הרע.

דברי הנתבעת עולים כדי לשון הרע עקב היותם השתלחות פוגענית

9. ביהמ"ש העליון קבע בעניין חוזה חדש שכל אחת מאפשרויות המענה לשאלה, האם הבעת הדעה עולה כדי לשון הרע, "נתמכת בטעמים חזקים. כך, מן העבר האחד, לפנינו הבעת דעה חריפה במיוחד, שבהחלט מסתבר לראותה ככזו שבאה בגדרי ההגדרה הרחבה שתיקן המחוקק, מאחר שהיא עלולה "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" (סעיף 1(1) לחוק), וכן "לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו" (סעיף 1(3) לחוק). מן העבר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

השני, בשים לב לפיתוחים הפסיקטיים בסוגיה זו, ובפרט בהינתן שעסקינן בדעה על אודות דמות ציבורית, אשר מתקבלת ביתר חשדנות על-ידי נמעניה, נראה שנתר עדיין מקום להסתפק אם הפרסום שעל הפרק ממלא אחר התנאי שלפיו "אדם שנחשף לפרסום היה עשוי לשנות את דעתו על התובע. כלומר [ש] הפרסום עשוי לפגוע בכבודו של התובע" (גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד 207); כמו גם אם יש בו כדי לחצות "את הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני" (עניין חטר-ישי, פסקה 41), ובפרט זה שאליו נדרש איש ציבור להסכין (עניין מורדוב, עמוד 33).

10. הן בעניין הרציקוביץ, שם עמד ביהמ"ש העליון על הגבול בין "הבעת דעה מהסוג הטהור" ובין "השתלחות פוגענית" והן בעניין חוזה חדש, ביהמ"ש העליון מכיר באפשרות לחצות "את הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני". לענייננו, הנתבעת עצמה מודה שמדובר בגידופים ותו לא, וכלשונה בחקירתה, "לקלל בכביש ללא מחשבה", ולכן ביהמ"ש דוחה את הניסיון בסעיף 4 לסיכומיה ובפרק ז' לסיכומיה, לשוות להתבטאויותיה מעמד של "מטאפורה הנטועה במישור הפוליטי". ביהמ"ש קובע שלענייננו, הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני נחצה באופן ברור ואין לפנינו, "גבול דק מדק" כבעניין הרציקוביץ, אלא "השתלחות פוגענית", כאשר הנתבעת עצמה מבינה זאת ולכן מוחקת את הביטויים מיד לאחר שהתובעים פנו אליה, על אף שהיא מסתתרת ברשת החברתית מאחורי זהות בדויה. מכאן שלמרות השימוש בזהות בדויה שכביכול העמידה לנתבעת, לשיטתה, הגנה מפני נשיאה באחריות לפרסומיה, הפרסום היה כה פוגעני שהיא מחקה אותו מיד לאחר פנייתם, וטוב שכך. ביהמ"ש קובע שהדברים שפרסמה הנתבעת ואשר צוטטו ע"י התובעים בכתב התביעה, בכללותם, ובמיוחד האמירה "אני רואה 4 פחי זבל-עבריינים. יגאל מלכה ואשתו- זוג פחונים ביביסטים עילגים תתי רמה. ככה נראה שולחן עם פושעים עלובים", מכילים ביטוי, שלא לומר מספר ביטויים, ש"הינו משפיל, פוגע או מבזה, בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר". ביהמ"ש מוסיף וקובע שדברי ביהמ"ש העליון בעניין הרציקוביץ לפיהם "העלבות והכפשות אינן מוגנות" תואם הנסיבות בהליך זה, להבדיל מהנסיבות בעניין הרציקוביץ' ובעניין חוזה חדש. ביהמ"ש דוחה דברי הנתבעת בחקירתה בדבר חוקי הטוויטר כביכול שיש להבין אותם ולשיטתה, כנראה לכבד אותם, דהיינו, חוק איסור לשון הרע, לשיטתה אינו חל לגבי פרסומים בטוויטר. כמו כן, ביהמ"ש דוחה הניסיון של הנתבעת ליצור בסעיף 4 לסיכומיה הגנה גורפת כביכול מפני אחריות גם להשתלחות פוגענית, כאשר רקע הדברים הינו יריבות פוליטית בנימוק ש"זהו המצב". ביהמ"ש קובע שעל פי הפסיקה, זה אינו המצב המשפטי. בניגוד לסברת הנתבעת, העובדה שפלוני תומך בראש ממשלה, שר, ראש עירייה, או חבר כנסת, או מועצת עירייה, מהקואליציה, או מהאופוזיציה, אינה מצדיקה כביכול לכנות אותו פושע, באופן הפשטני ושלוח הרסן בו היא נהגה. טענת הנתבעת שלדאבון הלב, הרשת החברתית גדושה בהשתלחויות פוגעניות על רקע פוליטי, וכדבריה בסעיף 1 לסיכומיה, מדובר ב"קולוסיאום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

פוליטי, אינה אמורה לרפות ידי האוכפים את הרף הערכי שקבע המחוקק ויישם בית המשפט העליון, אלא להפך, מחייבת להציב שלט ברור שמסמן גבול בין ביקורת פוליטית נוקבת ובין השתלחות פוגענית, וזאת על מנת לצמצם השיח המביש, ולא לעודד אותו, כשיטת הנתבעת.

11. הנתבעת טענה בפרק א' בסעיף 2 לסיכומיה שהתובעים מהווים דמויות ציבוריות ש"זרקו עצמן לעין הסערה הציבורית באמצעות הפרסום. בכך הזמינו ביקורת ציבורית עליהם". היא ייחדה פרק ג' לסיכומיה לדיון בשאלה האם הנתבעים הם דמויות ציבוריות. ביהמ"ש העליון ייחס בעניין הרציקוביץ' חשיבות לזהות הנפגע כבר בעת בחינת השאלה האם מדובר בלשון הרע, ולענייננו, האם מדובר באיש ציבור. אולם, ביהמ"ש קובע שחציית הגבול כאן בין ביקורת פוליטית נוקבת ובין השתלחות פוגענית, ברורה, ולכן, על פי פסיקת ביהמ"ש העליון, בנסיבות הליך זה, יש לדון בזהות הנפגע, במסגרת הדיון בהגנות ולא במסגרת הדיון בשאלה האם מדובר בלשון הרע.

12. הנתבעת טענה בכתב ההגנה, שיגאל גזען, המטיף שנאה, ואשר אינו נהנה משם טוב. עוד טענה, שכל התובעים בחרו לפרסם עצמם בדרך ההשתלחות, כמיטב הדמגוגיה, והם אינם נהנים משם טוב. במסגרת פרק ו' לסיכומיה, היא שבה וטענה בסעיף 12, שלתובעים אין שם טוב. ביהמ"ש לא מצא בראיות הנתבעת ולו שמץ של ראיה לטענה שלתובעים כמכלול "שם ירוד עוד בטרם הפרסומים". לעניין קלישות הטענה, ראו העובדה שמיד לאחר מכן, באותו סעיף, היא הבחינה בין פנינה ובין יתר הנתבעים, כאשר קבעה, תוך שהיא מפנה לסיכומיה, שרק בשל שיריבים פוליטיים, מבקרים אותם ואף בחריפות, "אין כל עוררין כי הציבור אינו מייחס" לאיתמר, ארי ויגאל שם טוב. ביהמ"ש ער לכך שהנתבעת הזכירה בסעיף 7 לסיכומיה שכותרתו "מר עו"ד ארי שמאי הינו דמות ציבורית" מספר רב של אזכורים בעניינים שנויים במחלוקת, לרבות הרשעה בפלילים, אך ביהמ"ש לא מצא שיש באותם אזכורים כדי לקבוע שלארי אין שם טוב, ולראיה הוא עו"ד שמייצג לקוחות, ובהליך זה, הנתבעת השתלחה בו בשל העובדה שהצטלם עם לקוח שזכה בהליך בו הוא ייצג אותו ודי בכך כדי לקבוע שיש לדחות הטענה שלארי אין שם טוב ולכן כביכול אין מניעה להשתלח בו.

13. לסיכום, על פי הפסיקה, היות פלוני דמות ציבורית מזמינה ביקורת ציבורית, אך לא מצדיקה, כסברת הנתבעת, השתלחות פוגענית בו, לרבות ברשת החברתית. הנתבעת ערבבה בדיון בטענה שאין לתובעים שם טוב בין דיון בשאלת הנזק ובין דיון בהגנות, דיון, שהחל מיד לאחר שקבעה שלתובעים אין שם טוב. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהנתבעת פרסמה לשון הרע ביחס לכל התובעים ויבחן אם עומדת לה הגנה ביחס למי מהם, ובמידת הצורך יידרש להתנהלות התובעים, בהליך זה ובכלל, אחד לאחד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

הנתבעת אינה נהנית מהגנת אמת דיברתי

14. הנתבעת שינתה מעת לעת הגנתה ביחס לארי ולכל התובעים, בעניין ייחוס עבר פלילי לתובעים. מצד אחד טענה שאין בדבריה קביעה עובדתית, אך מצד שני בסעיף 39 לכתב ההגנה העירה "כי התובעים אכן ביצעו עברות כאלה או אחרות לאורך השנים". גם בסיכומיה, הנתבעת חזרה על טענה זו במסגרת סעיף 12 שכותרתו "לתובעים אין שם טוב". אולם, אין צורך בדיון נרחב בהגנה זו שכן היא אינה חלה, גם לשיטת הנתבעת, לגבי איתמר ופנינה וגם לגבי יגאל לא הוזכרה הרשעה בעבירה כלשהי. לעניין ארי, גם אם ביהמ"ש יניח, שהוא עבריין, אך בשל הרשעתו בעבירת מס, בהתאם לעדותו בהליך זה, אזי ודאי שאינו פושע ולכן ביהמ"ש דוחה טענת ההגנה של הנתבעת כי דיברה אמת. אם לא די בכל אלה, סיכומיה של הנתבעת מתרכזים בניסיון לשכנע ביהמ"ש כי מדובר בהבעת דעה, "ולא אמירה עובדתית" (ראו סעיף 13 לסיכומיה), ולכן הנתבעת אינה רשאית לאחוז בחבל משני קצותיו ולטעון טיעונים סותרים. לא זו אף זו, הנתבעת הודיעה בחקירתה שאינה עומדת מאחורי טענה זו ולכן אין אלא להצר על כך שחזרה על הטענה בסיכומיה.

האם עומדת לנתבעת הגנת תום לב?

15. הנתבעת טענה בכתב ההגנה כי עומדות לה ההגנות הנוספות הקבועות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, על פיו "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו" הנתבעת מצאה להפנות בסעיף 12 לסיכומיה, תחת הכותרת "לתובעים אין שם טוב" לרשימה של חמש הגנות שונות, כמעין "רשימת מכולת", תוך שהיא מסתפקת בהסבר קצר וכוללני לתחולתן. מכיוון שנטל הבאת הראיות לעניין הוכחת הטענות רובץ לפתחה של הנתבעת, די בכך שהיא הסתפקה בשליחת ביהמ"ש לבחון עבודה מי מהטענות שהזכירה בתמצית הוכחה וכיצד, כדי לדחות הניסיון להתבסס על אותן הגנות. למעלה מהדרוש ביהמ"ש יבחן הטענות המרכזיות באותה רשימה.

הנתבעת אינה נהנית מהגנת חובה מוסרית לפרסם

16. על אף שהנתבעת לא מנתה בסעיף 12 לסיכומיה ברשימת ההגנות העומדות לה את הגנת סעיף 15(2), היא טענה באותו סעיף שהייתה לה חובה מוסרית לפרסם את הביקורת עקב השתייכות פוליטית ועניין ציבורי, ולא יספה. ביהמ"ש דוחה הטענה של הנתבעת שדי בכך שפלוני חלוק פוליטית על אלמוני כדי להצדיק השתלחות באופן פוגעני.

הנתבעת אינה נהנית מהגנת עניין כשר עליו היא הגנה

17. הנתבעת טענה בכתב ההגנה, שהתובעים מרשים לעצמם להתבטא בפומבי בלשון קשה וחריפה, כלפי קבוצות אוכלוסייה ו/או יריבים פוליטיים, וכאשר הזולת עונה להם - תובעים אותם. היא טענה בסעיף 48 לכתב ההגנה להגנת עניין כשר. הנתבעת לא פרטה בסיכומיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

כיצד היא נהנית מהגנת סעיף 15(3) לפיה היא הגנה על עניין כשר שלה. ניתן היה לדון בטענה זו ככל ומי מהתובעים היה מגיב לפרסום של הנתבעת בלשון קשה וחריפה, אך העובדה שבהקשר הדברים, יגאל כינה את ראש הממשלה לשעבר "נוכל", אינה מקימה לנתבעת, שאין לה קשר קרוב לראש הממשלה לשעבר, הגנת עניין כשר שלה עצמה, שהיא הגנה עליו.

הנתבעת אינה נהנית מהגנת הבעת דעה

18. הנתבעת ייחדה מרבית כתב ההגנה וסיכומיה לטענה כי דבריה אינם לשון הרע, אלא הבעת דעה, ומחמת הזהירות טענה שאם ביהמ"ש לא יקבל עמדתה, אזי היא נהנית מהגנת סעיף 15 (4) הקובע כלהלן:

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות."

19. בשונה מעניין חוזה חדש, הנוגע להבעת דעה ביחס לשר בממשלת ישראל, לענייננו, מצב הדברים העובדתי בהליך זה שונה, ואף שונה ביחס לכל אחד מהנתבעים. לענייננו, על פי הראיות שהובאו, מי מהתובעים אינם נבחרו ציבור וניתן לחלק אותם לשתי קבוצות. הקבוצה הראשונה: איתמר ופנינה ששם אינו ידוע לציבור הרחב והנתבעת לא הציגה כטענתה בסיכומיה, ראיות לגבי מעורבותם באופן משמעותי בשיח הפוליטי, אם בכלל, והדברים יפים בעיקר לגבי פנינה. הקבוצה השנייה: יגאל וארי, שעל פי הראיות, שם ידוע בציבור הרחב. יגאל ידוע בשל מאבקו הפוליטי ולעניין זה ראו מאבקו ברוה"מ לשעבר בנט, מאבק בו הוא גאה, תוך שהוא מיידע עוקביו ברשת החברתית בפרטי המאבק ומספרם של עוקביו הינו רב. ארי, הרבה להופיע כבעל דעה בתכניות טלוויזיה, לרבות תוך שהוא מביע דעה במחלוקות הפוליטיות שעל הפרק.

20. לגבי פנינה, התברר מעדות הנתבעת, שהיא סברה שהיא אשתו של יגאל ודי בכך כדי לקבוע שאין לנתבעת הגנת הבעת דעה ביחס לעורכת דין שכל חטאה, היה כביכול, שהיא מופיעה בתמונה משותפת עם לקוח שזכה בהליך בו ייצגה אותו. הנתבעת הוכיחה שאיתמר נוטל חלק בשיח הציבורי, אך ביהמ"ש קובע שלא ניתן, על פי הראיות, לייחס לו מעמד של "דמות ציבורית" עקב המספר המצומצם של עוקביו, ובהליך זה מעורבותו הייתה זהה למעורבות פנינה, הופעה בתמונה משותפת עם לקוח שזכה בהליך בו איתמר ייצג אותו.

21. לכן, כבר בשלב זה, ביהמ"ש קובע שאין לנתבעת הגנת הבעת דעה ביחס לאיתמר ולפנינה שכן אינם "דמות ציבורית" ולגבי פנינה, אין לנתבעת כל הגנה הנוגעת למועד הפרסום שכן לגביה טענה בזיהוי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

22. לעניין ארי, התמונה מורכבת יותר, שכן, כאמור לעיל, הנתבעת ניסתה לטעון שאין לו שם טוב וכי דיברה אמת ביחס לעבר פלילי שלו, והוא עצמו אישר בעדותו ששמו נקשר בפרסומים בעיתונות ביחס לחשדות לביצוע עבירות. מכאן, שעל אף שהנתבעת לא הבחינה בפרסומים בין התובעים, אזי כינוי ארי כעבריין ופושע, בשונה מיתר התובעים, עלול להתפרש לא רק כ"מטאפורה" כביכול, כטענת הנתבעת, אלא כאמת עובדתית כביכול, עקב קשירת שמו בתקשורת לחשדות או חקירות פליליות, שהוא עצמו הזכיר בחקירתו בגילוי לב ובאופן מפורט. ביהמ"ש קובע שגם לגבי ארי, אין בין התמונה בה הוא הצטלם עם לקוח שייצג בהליך בו זכה הלקוח, דהיינו "מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות" ובין הקביעה שהוא פושע, דבר וחצי דבר.

23. לעניין יגאל, מצד אחד ניתן לראות בו דמות ציבורית שחשוב לה להביע עמדתה הפוליטית בתפוצה רחבה, גם אם אינו נבחר ציבור, ולהבדיל מארי, שמו לא נקשר בפרסומים תקשורתיים בביצוע עבירות, כך שהחשש שהקורא יסיק שהוא פושע, אינו גבוה. מצד שני, ביהמ"ש כבר קבע שההתייחסות אליו כפושע, מהווה חצייה של הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני. יישום פסק הדין של ביהמ"ש העליון בעניין חוזה חדש, מלמד שבשונה מהעובדות באותו עניין, שם הנתבעת ייחסה לשר זוהר חברות בארגון פשע בתגובה מפורטת לדברי השר, באופן שאפשר לה להסביר לאחר מכן כי אין לפרש הדברים כפשוטם, לענייננו, ביהמ"ש שב וקובע שלנוכח המסר הפשטני של הנתבעת, כפות המאזניים, נוטות לחובת הנתבעת ביחס ליגאל, כאשר גם בעניינו, אין בהתפארותו בכך שזכה בהליך נגד ראש הממשלה לשעבר כדי להצדיק הבעת דעה, כביכול, לפיה הוא פושע.

הנתבעת אינה נהנית מהגנת גינוי לשון הרע קודם

24. הנתבעת טענה בסעיף 12 לסיכומיה שעומדת לה הגנת סעיף 15(10) שעניינה בפרסום שמטרתו "לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן". אולם, בפרסום המסוים בו התהדרו התובעים במחיקת תביעת ראש הממשלה לשעבר נגד יגאל, אין לשון הרע. ככל שהנתבעת התכוונה לפרסומים קודמים עוד יותר של מי מהתובעים, היה עליה לציין זאת בתגובה וגם אז כינוי התובעים פושעים אינו בבחינת גינוי של פרסום קודם, אלא לשון הרע בפני עצמו.

חלה חזקה לפיה הנתבעת עשתה הפרסום שלא בתום לב

25. די היה בכך כדי לקבוע שלנתבעת לא עומדת הגנת תום לב. למעלה מהדרוש, ביהמ"ש יבחן ההגנה בראי סעיף 16 שקובע את החזקות שלהלן:

"נטל ההוכחה

16. (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אמת מאלה:

- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".

26. ביהמ"ש פוסע במתווה שקבע ביהמ"ש העליון וקובע שגם אם היה מוצא שהפרסום נעשה באחת מהנסיבות המנויות בסעיף 15, והוא לא קבע כך, אזי על פי סעיף 16(א) יש לדחות טענת הנתבעת כי היא לא "חרגה מתחום הסביר". לעניין בחינת החזקות על פי סעיף 16, ביהמ"ש העליון הפנה בעניין חוזה חדש להרחבה בדבר מבנה החזקות שבחוק, בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פורסם בנבו) והסביר שמכיוון שסיווג את דברי המערער כהבעת דעה ולא קביעת עובדה, אין מקום לשלול מהמערער את חזקת תום הלב. ביהמ"ש העליון הוסיף וקבע שאין מקום לבחון ההתבטאות על-פי 'מבחן האמת' שבו, להבדיל משאלת סבירות ומידתיות התגובה והפנה לע"פ 8735/96 ביטון נ' קופ, (פ"ד נב(1) 19, 32 (1998) שם קבע ביהמ"ש העליון ש"תוכן הדברים שפרסם המשיב המתאר את המערער באופן פוגע ולא מחמיא, אינו מתיימר להביא עובדות לידיעת הציבור. הדברים הינם על הגבול שבין 'הבעת דעה' לבין הטחת עלבון או גידוף, שאף הם עשויים להיכלל, בנסיבות מתאימות, בגדר לשון הרע, אך אין הם מסוג הדברים שמתעוררת ביחס אליהם חובת בירור אמיתותם". לענייננו, הדברים יפים גם לגבי הנתבעת. אולם, בשונה מעניין חוזה חדש, ביהמ"ש קובע כי ענייננו נכנס בגדרי הוראת סעיף 16(3) לחוק. ביהמ"ש העליון קבע בעניין חוזה חדש ש"סעיף זה, קובע חזקה השוללת את תום ליבו של מפרסם שדבריו טומנים בחובם פוטנציאל פגיעה גבוה במושא הפרסום, על אף התקיימות נסיבות המנויות בסעיף 15. הסעיף מלמדנו אפוא, כי אין לאפשר למפרסם להסתופף תחת צילה של אחת מן ההגנות המועגנות בסעיף 15, כאשר כוונתו בפרסום היתה לגרום נזק מופרז, החורג מתכליותיו של סעיף 15 – מעין 'נבל ברשות התורה'".

27. ביהמ"ש העליון חזר בעניין חוזה חדש על פסיקה קודמת בע"א 4534/04 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ' (פ"ד נח(3) 558) לפיה "הקו המבדיל בין שני הנדבכים [הנדבך שעניינו הקביעה אם פרסום מהווה לשון הרע, והנדבך הנוגע להגנות הפרסום] איננו חד. זאת, הן לאור השפעת האיזון החוקתי בין חופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב על נדבכיו השונים של החוק, הן לאור העובדה ששיקולים הנבחנים בעת שנבדק הנדבך הראשון, משליכים על הנדבך השני ולהפך [...] טלו מקרה בו נקבע כי נעשה פרסום של דבר לשון הרע (קרי נתקיים הנדבך הראשון), אולם הדיבה אינה פוגענית במיוחד, כי אם מתונה. ניתן להניח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

כי מידת החומרה של הביטוי הפוגע תשפיע למשל [...] על בחינתה של שאלת תום-הלב במסגרת ההגנה הקבועה בסעיף 15 לחוק". בעניין חוזה חדש ביהמ"ש העליון קבע שאין "בנסיבות המקרה, כדי להטות למסקנה שלפיה אין מדובר בכוונה ובפוטנציאל פגיעה היוצאים מגדר הסביר, כך שיביאו לשלילת תום ליבה של העמותה, על-פי הוראת סעיף 16(ב)(3) לחוק. מן העבר השני, הדבר מטה גם לקביעה כי "הפרסום לא חרג מתחום הסביר", כדרישת סעיף 16(א) לחוק". בעניין חוזה חדש, המערערת שם התבקשה למסור תגובה לעיתון "לדברים קשים שהפנה זהר כלפי באי ההפגנה, שהעמותה היתה ממארגניה המרכזיים" ובחרה לתבל התגובה ב"לשון מושחזת", כדברי ביהמ"ש העליון. לענייננו, לא רק שהנתבעת הגיבה בחריפות רבה, אלא שלהבדיל מהלשון המושחזת בעניין חוזה חדש, הנתבעת הגיבה, כלשונה, בצרור גידופים וייחוס עבריינות ופשע לתובעים, ללא קשר הגיוני לביקורת עניינית עליהם, תוך "התרת דמם" של התובעים, משל הנתבעת מוליכה אותם בחוצות העיר, וליתר דיוק בחוצות המרשתת, מרוחים בזפת ונוצות, על מנת להשפילם ותו לא.

28. הנתבעת טענה כי בדומה לעניין חוזה חדש, יש לבחון לעניין שאלת סבירות הפרסום, את הטון שאפיין את פרסומיהם המוקדמים של התובעים. אולם, בעניין חוזה חדש ביהמ"ש נתן דגש על הפרסום של המשיב שביחס אליו נמסרה תגובת העמותה – "פרסומים שהיו גם הם מושחזים, חריפים ותקיפים" וקבע ש"לא הרי פרסום המרחף לו בדד בחלל האוויר, כהרי פרסום המובע כתגובה לדברים חריפים קודמים". לענייננו, הפרסום המקדים המסוים, הייתה תמונה משותפת שבה התהדרו התובעים במחיקת התביעה נגד יגאל, ואין בה ולו ראשית הצדקה להתגוללות של הנתבעת על התובעים. לנוכח כל האמור לעיל המסקנה המתבקשת היא שבעניין זה יישום פסק הדין בעניין חוזה חדש אינו כהצעת הנתבעת, מתן הגנת תום לב, אלא קביעה כי הגנה זו אינה עומדת לנתבעת בנסיבות מקרה זה.

29. הנתבעת הזהירה את ביהמ"ש בכתב ההגנה כי אם לא ידחה התביעה, תהיה זו "פגיעה אנושה" בזכות החוקתית של הנתבעת וגורם מצנן לניהול שיח ציבורי. אולם, אין הנסיבות בהליך זה, כנסיבות עניין חוזה חדש, שם ביהמ"ש העליון מכנה התגובה של העמותה "לעג וסטירה", או "הבעת דעה תקיפה", או "התנסחות בוטה וחריפה", או "סגנון משתלח". לענייננו, מדובר בחרפות וייחוס פשע ועבריינות ללא הצדקה. ביהמ"ש קובע שאין לנתבעת, או לכל אחד אחר, זכות חוקתית כביכול לגדף ולהעליב בשפה ירודה ופשטנית, ולייחס ללא קשר הגיוני ליריביו הפוליטיים בהליך זה, לשכניו לבניין בת"א 18-03-54456 ליפשיץ ואח' נ' מנור (פורסם בנבו), או לכל אדם אחר שהתנהגותו אינה נושאת חן בעיניו, עבריינות ופשע. ביהמ"ש ער לאיפוק הנדרש לעניין התערבות בשיח פוליטי, כמצוות עניין חוזה חדש (ראו חוות דעתה של כבוד השופטת וילנר), אך גם בשיח פוליטי אמור להיות רף תחתון, גם אם נמוך במיוחד. דברי הנתבעת, כלל לא מתקרבים מתחתית המדמנה לאותו רף נמוך במיוחד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

לעניין החשש מגורם מצנן, גם אם נניח, כפי שמציעה הנתבעת, שהרשת החברתית היא מדמנה, עדיין אין לקבל עמדתה שכל המשתתף בשיח ברשת החברתית מקבל על עצמו לספוג כל ביטוי מעליב הכולל ייחוס עבריינות ופשע ללא כל הצדקה. לכן, ביהמ"ש קובע שיש מקום לגורם מצנן של השתלחות פוגענית.

אין מדובר בזוטי דברים

30. הנתבעת טענה בכתב ההגנה, שיש לסלק את התביעה אשר אינה מגלה כל עילת תביעה ולחילופין מהווה זוטי דברים. ביהמ"ש קבע שקיימת עילת תביעה והוא לא מוצא שהוכח שמדובר בזוטי דברים, בשים לב שהנתבעת מצאה לפרסם הדברים ברשת החברתית ואין מדובר בחילופי דברים במפגש מצומצם בין הצדדים. לכן, ביהמ"ש דוחה כל טענות הנתבעת לעניין פרסום לשון הרע ויעבור לדון בסעדים המבוקשים.

קביעת הסעד

31. לנוכח הקביעה כי הנתבעת אחראית לפרסום לשון הרע, וכי לא עומדת לה הגנה, יש לחייב אותה לפצות התובעים. התובעים ביקשו בנוסף שהנתבעת תתנצל והיא התנצלה במהלך הדיון. ביהמ"ש ידון כעת במספר היבטים הנוגעים לקביעת גובה הפיצוי.

האם הנתבעת התכוונה לפגוע?

32. התובעים עתרו בכתב התביעה לחיוב הנתבעת לשלם להם כפול סכום הפיצוי הקבוע בסעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע וזאת בהתאם לסעיף 7א(ג), ללא הוכחת נזק, כשסכום זה משוערך לפי סעיף 7א(ה) לחוק והעומד על סך של כ- 140,000 ₪ למקרה בודד, וכן באופן דומה בהתאם להוראות סעיפים 29א(ב)(2) ו- 29א(ד) לחוק הגנת הפרטיות. לצרכי אגרה, הם העמידו את סכום כלל תביעתם על הסך של 150,000 ₪.

33. הנתבעת טענה בכתב ההגנה, שהתובעים לעגו לראש הממשלה לשעבר מר בנט ולמחנה התומך בו, ופרסומם שלהם כי "ניצחון", היה משום פרובוקציה המזמינה "עימות". בחקירתה הסבירה שהיא ציפתה שלאחר הטבח ב- 7 באוקטובר, בו חברה שלה חוותה שכול, כולם ינהגו כפי שנהג ראש הממשלה לשעבר בנט שהחליט לשים המחלוקת בינו ובין יגאל שכינה אותו נוכל, מאחוריו, ולכן ביקש למחוק התביעה נגד יגאל וכי הרגיו אותה שהתובעים ניצלו זאת לרעה ע"י פרסום הודעת ניצחון. היא עמדה בחקירתה על כך שראתה בדברים גידופים, שאף אותם מחקה די מהר וגם לא חזרה עליהם, וכי הגיבה מתוך כעס בלהט הרגע. ביהמ"ש האמין לגרסה זו לגבי פרסום מתוך כעס רגעי, שמתיישבת עם הראיות לפיהן מעבר למספר הערות ענייניות בהן הייתה אמורה להסתפק, בחרה להוסיף שורת חרפות וייחוס עבר פלילי בדרגה חמורה של פשע לכל המצולמים בתמונה. לכן, ביהמ"ש קובע שאין מקום בנסיבות העניין לייחס לה כוונה לפגוע, אלא התפרצות רגעית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

מתוך תסכול וכעס, למראה מה שזיהתה כפרסום הודעת ניצחון שבעיניה נתפסה כהתגרות, תוך שהיא מתייחסת באופן כוללני לכל המצולמים, עובדה שמלמדת על קלות הראש בה נהגה. לכן, ביהמ"ש דוחה הבקשה לחייב בכפל פיצוי ללא הוכחת נזק. לעניין קלות הראש בו נהגה הנתבעת, מצד אחד זו הסיבה שביהמ"ש דחה הניסיון שלה לייחס לדבריה בדיעבד תחכום כביכול על מנת לחלץ אותה מאחריות לעניין פרסום לשון הרע, אך מצד שני, ביהמ"ש קובע שהאופן הפשטני שבו פורסמו הדברים מיידית כתגובה, ומחיקתם מיד לאחר קבלת מכתב התראה, מלמדים שאין מדובר במסע הכפשה שמאפיין כוונה לפגוע ולעניין זה השוו עם האופן המסלים והמתמשך בו הנתבעים בת"א (תל אביב-יפו) 72487-05-23 **אבנר האפט נ' זורון אזולאי ואח' (פורסם בנבו) ניסו לפגוע בכוונה, בפרנסתו של התובע שם.**

מהו סכום הפיצוי?

34. לנוכח דחיית הטענה בדבר כוונה לפגוע, הדיון בשאלה מהו סכום הפיצוי, יתמקד בקביעת פיצוי ללא הוכחת נזק על פי המבחנים השונים הקבועים בפסיקה.

35. התובעים טענו בכתב התביעה כי נכון למועד שליחת מכתב ההתראה ששלחו לנתבעת, לפרסומיה של הנתבעת היו עשרות צפיות ספציפיות ואלו אף זכו לתגובות נוספות אשר אף הן נחשפו באופן ספציפי לקוראים נוספים. עוד טענו, שבניסיון לאתר את פרסומיה של הנתבעת בסמוך למועד הגשת כתב התביעה, הללו לא אותרו על ידי התובעים, כאשר לא ברור האם אלו הוסרו מהרשת על ידי הנתבעת ו/או מי מטעמה וגם אם כך הוא הדבר, הרי שלא ברור מתי הדבר נעשה, כאשר מדובר בנתונים אשר מצויים בידי הנתבעת וזו תידרש להוכיחם.

36. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שלא רק שהרשומה נחשפה למספר שולי של אנשים, אשר ניתן להניח כי היה ברור להם שלא מדובר ביותר מריב פוליטי לאור נסיבות העניין, אלא שגם היא נמחקה יום למחרת.

37. התובעים לא הבחינו בינם ובין עצמם, על אף ההבדלים ביניהם ולכן ביהמ"ש יקבע סכום הפיצוי כמקשה אחת.

38. לעניין תפוצת הדברים, גם אם מדובר בתגובות שהגיעה לכל עוקבי מי מהתובעים, מדובר בתגובות אחת מתוך כחמש מאות תגובות לפרסום של יגאל ואיתמר, שספק רב אם מי מעשרות אלפי עוקביו של יגאל, שם ליבו דווקא אליה, בטרם נבלעה בין מאות תגובות אחרות, ובהליך זה לא העיד מי מעוקביהם של איתמר ויגאל. מספר עוקבי הנתבעת מצומצם ביותר והיא טענה בהליך זה שהיחידים שצפו בתגובות כעוקביה, הם התובעים עצמם. עוד טענה, שהפרסום נמחק עוד באותו יום שבו קיבלה מכתב התראה, קרי יומיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

אחרי פרסומו והוא נחשף ל- 23 איש בלבד, כולל ארבעת התובעים והנתבעת עצמה, אזי 18 אנשים לכל היותר. על כן, טענה, יש ספק רב אם הפרסום, ובהקשר ובלשון שבו הוא פורסם, ובהתחשב בהיקף חשיפתו, יכול היה לגרום לנזק כלשהו לנתבעים.

39. בעניין תפוצת דברי הנתבעת, ביהמ"ש התרשם מראיות הצדדים, שהתגובה נבלעה מיד בשצף תגובות שונות לפרסום הראשוני של יגאל ואיתמר, וכי קיים ספק רב אם רבים הספיקו לעיין בדברים. להפך, סביר להניח שרק מעטים הספיקו לעיין בהם. למעלה מהדרוש, יאמר שלא העיד ולו עד אחד שהוא עיין בפרסומי הנתבעת נשוא כתב התביעה. לגבי סכום הפיצוי יש להביא בחשבון שאין מדובר בפרסום באמצעי התקשורת ההמוניים, כאשר מספר רב של קוראים, צופים, או מאזינים, נחשף לפרסום, ובמקרה זה בתי המשפט פוסקים פיצוי בסך של כשלושים אלף ₪ בגין כל פרסום (ראו ע"א 45731-05-24 **שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'**). מקרה זה דומה יותר, מבחינת חשיפת העוקבים שהספיקו לעיין בתגובות, בטרם נבלעה מידית בין שלל התגובות, לפרסום בקבוצת וואטסאפ מצומצמת, או בארוע פמבי, בו נוכחים עשרות משתתפים שאז הפיצוי עומד על סך של כחמש עשרה אלף ₪ בלבד (ראו תא"מ (תל אביב-יפו) 24955-07-14 **גדעון כהן נ' גלעד ליברמן-פורסם** בנבו). כאן המקום לציין שביהמ"ש רואה בתגובות שפורסמו תוך זמן קצר, פרסום אחד ולכן לכאורה היה מקום לכל היותר לחייב את הנתבעת לשלם לכל אחד מהתובעים הסך של 15,000 ₪.

40. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שמדובר בתביעת השתקה מובהקת וחסול חשבונות פוליטי וכי זו תביעה שהוגשה על ידי אנשי ציבור ואנשי מקצוע בעלי אמצעים, אשר בכל פלטפורמה מטיחים עלבונות והשתלחויות במי שאינו תומך בנתניהו, וכעת הגישו תביעה נגד אישה שהביעה עמדה פוליטית ברשת החברתית, המגנה אותם. ביהמ"ש קובע שסכום התביעה אינו מופרז ביחס לתביעות דומות גם אם גבוה בנסיבות העניין ולכן לא מתקיים, לפחות מרכיב חשוב אחד, הנוגע לתביעת השתקה והוא סכום תביעה מנופח מופרז (ראו רע"א 1954-24 **נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית - פורסם בנבו**) ולכן ביהמ"ש דוחה הטענה שמדובר בתביעת השתקה. לכך יש להוסיף שהנתבעת השתלחה בתובעים ולכן אין לה אלא להלין על עצמה, על האופן המכוער בו עשתה שימוש במקלדת בעילום שם. אולם, ביהמ"ש לא מצא הסבר מניח הדעת מדוע התובעים התמקדו רק בנתבעת, שעה שהיא הפנתה לתגובות קשות נוספות לפרסום התובעים כגון "**ארס קטן**" ו"**אשתך שטן**" ויביא בחשבון סוגיה זו לעניין הטענה לחומרת הנזק.

41. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שהפרופיל שלה במרשתת הינו "**ממשלה עבריינית**" ומכאן שעשרות אלפי עוקביו של יגאל, שתומך בממשלה והתנגד לממשלה הקודמת, ואשר סביר להניח שהם עוקבים אחר פרסומיו מתוך הזדהות עם עמדותיו, אינם רואים דווקא בנתבעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

כמקור אמין, בלשון המעטה, למידע נגד יגאל, או באי כוחו. ביהמ"ש מקבל טענה זו של הנתבעת לעניין הפחתה בחומרת הפגיעה שכן מפרופיל חשבונה ברור שהיא מתנגדת בחריפות לממשלה ולכן הקוראים ייחסו לפרסום משקל נמוך. ביהמ"ש מקבל הטענה שכאשר המגיב מכנה את חשבונו "ממשלה עבריינית", הקורא מתייג את דבריו ודעותיו בהתאם ולכן מביא בחשבון עובדה זו לעניין הפחתה בחומרת הנזק.

42. התובעים, כאמור לעיל, לא הבחינו בינם ובין עצמם לעניין סכומי נזק שונים ולכן ביהמ"ש פטור מחישוב מדויק לגבי כל תובע ותובע של סכום הנזק. ביהמ"ש כבר ציין קודם לכן כי קיימים הבדלים משמעותיים בין התובעים וכעת מוסיף וקובע שהבדלים אלה נוגעים בעיקר לחומרת הפגיעה בהם.

43. ביהמ"ש קובע לאחר שמיעת הראיות ועיון בסיכומים שיש לדרג התובעים מבחינת חומרת הנזק כלהלן:

44. פנינה אינה דמות ציבורית, היא מילאה תפקידה כעורכת דין שייצגה את יגאל בתביעת בנט והנתבעת עלבה בה מכיוון שסברה בטעות שהיא אשתו של יגאל. הנזק שלה כעורכת דין, עקב כינויה כפושעת, הוא החמור ביותר.

45. מחקירת איתמר עלה שגם הוא לא בחל בהשמעת אמירה בוטה כאשר כינה רוה"מ לשעבר "נוכל", לדבריו, בהקשר פוליטי. הוא טען בחקירתו, שכאשר הוא כינה את רוה"מ לשעבר "נוכל" היה ברור שאין הכוונה בהיבט פלילי. איתמר אינו הנתבע בהליך זה ולכן ביהמ"ש אינו אמור לבחון אמירה זו, אך אין להתעלם מכך שגם הוא כעו"ד, מעמד שמחייב אותו לזהירות יתר, ובשונה מהנתבעת שהיא מורה, מצא לתבל את אמירותיו הביקורתיות כלפי יריב פוליטי בנוף פלילי דווקא. ספק רב אם איתמר הינו איש ציבור ואף דמות ציבורית, גם אם הוא נוטל חלק במחלוקת בין תומכי הממשלה ומתנגדיה ולכן, על אף שהוא יזם "תמונת הנצחון", שאין בה פסול לכשעצמה, לאחר פנינה, הוא הבא בתור, לעניין חומרת הנזק.

46. מהראיות שהובאו עולה שארי הוא דמות ציבורית, ואף כזו שמעורבת במחלוקות קשות בין חלקים גדולים בציבור, תוך שהוא מתבטא באופן חריף, גם אם מנומק לטעמו, וראו לעניין זה, כינויים של חלק מראשי מרד גטו ורשה ובראשם מרדכי אנילביץ' כ"בני בליעל", לדבריו, משום שסירבו לשתף פעולה עם מורדים אחרים, כל עוד הסכם ריבנטרופ מולוטוב בתוקף וכן סירובו להגדיר רוצח ראש הממשלה לשעבר יצחק רבין ז"ל, כרוצח, אלא כמתנקש, על אף שבית משפט הרשיע אותו ברצח. הנתבעת טענה שארי הינו עורך דין ואיש תקשורת, שידוע בתפיסותיו הגזעניות והקונטרברסליות, ובעברו הבעייתי וכי הוא נעצר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

מספר פעמים בשל כך וגם בהשלכת סכין על תינוק, עבירות של מין וסמים, ואפילו הואשם בהחזקת סם לשימוש עצמי וכי זמן קצר לאחר מכן, הורשע בעבירת מס ונגזר עליו 4 חודשי מאסר על תנאי. ארי אישר בחקירתו, כי לא טען שנגרם לו נזק משמעותי כתוצאה מהתגובות של הנתבעת.

47. ביהמ"ש דחה קודם לכן הטענה שארי איבד את שמו הטוב, או שיש לכנותו "פושע" על סמך עברו, אך העובדה ששמו אינו זר לטורי הפלילים בתקשורת, וכי הוא מחזיק בדעות שחלקן שנויות במחלוקת חריפה, מביאה לידי מסקנה, שעל אף שחלקו בהליך זה בא לידי ביטוי בייצוג משפטי, הוא הבא בתור מבחינת חומרת הנזק, לאחר איתמר. כאמור לעיל, לזכותו יאמר שהוא אישר שלא נגרם לו נזק משמעותי.

48. יחד עם ארי, ניתן להצביע על יגאל כמי שמהראיות שהובאו עולה כי הוא מתבטא בחריפות רבה ואף גאה בכך. הנתבעת טענה, שמעיון בחשבוננו של יגאל עולה כי הוא בולט בביטויי שנאה וגזענות, לצד חדשות מזויפות ומטעות שמטרתן היא עיוות האמת על מנת שתתאים לדעותיו הפוליטיות והאג'נדה שלו וכי הוא קורא לאזרחי המדינה הערבים "אויב" באופן קבוע, והתייחס לממשלת ישראל השלושים ושש, שהוקמה על ידי השרים יאיר לפיד ובני גנץ, כממשלת "האחים המוסלמים" והתייחס אליה כאויב וזאת כי הוקמה בשיתוף פעולה עם מפלגה ערבית-ישראלית וקרא לשרים "מחבלים". עוד טענה שיגאל קרא, לחלק מהמפגינים ליד בית רוה"מ בקיסריה כצבא נאצי ו"נוכבות", כשם של מחבלי חמאס שביצעו את הפשעים הנתעבים ביותר בעוטף עזה. יגאל טען בחקירתו שיש לפרש חלק מדבריו כעוקצנות, ואישר שאמר שמפגיני השמאל פתחו את השער למחבלי חמאס. הוא הסביר בחקירתו שכינה סגן הרמטכ"ל לשעבר יאיר גולן כמשרת האייטולות בגלל שהאחרון קרא למצור על אשת רוה"מ. כמו כן, בשונה מפנינה, איתמר וארי ששימשו כעורכי דין בהליך בו תבע ראש הממשלה לשעבר מר בנט את יגאל, ולכן מלכתחילה לא היה מקום שהנתבעת תכרוך אותם יחדיו עם בעל הדין באותו הליך, תחילת ההשתלשלות היא בכך שיגאל כינה את ראש הממשלה לשעבר מר בנט "נוכל". לכן, מצד אחד, בשונה מארי, שמו של יגאל זר לטורי הפלילים, אך מצד שני, כדמות ציבורית שמנהלת מאבקים, לרבות, ע"י הטחת כינויים שאינם מחמיאים, בלשון המעטה, ביריביה, ובמחלוקת כאן, הנתבעת תקפה את התנהלותו ביחס לראש הממשלה לשעבר, הוא וארי נמצאים באותה קבוצה שלגביה חומרת הנזק הפחותה ביותר.

האם הנתבעת זכאית להקלות?

49. סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע קובע התנאים למתן ההקלות כלהלן:

"בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

- (1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;
- (2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
- (3) הוא לא נתכוון לנפגע;
- (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים."

50. ביהמ"ש קובע שמי מההקלות אינה חלה בענייננו, למעט זו הקבועה בסעיף (4). גם אם ההתנצלות נעשתה במהלך ההליך, תוך שבכתב ההגנה הנתבעת עומדת על ייחוס עבריינות לתובעים, הנתבעת הואילה במהלך הדיון להתנצל וטוב שכן.

51. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש מחייב הנתבעת לשלם לתובעים פיצוי ביחד ולחוד בסך של 35,000 ₪.

דיון בהוצאות

52. בשים לב לפער המשמעותי בין סכום התביעה 150,000 ₪ ובין הסכום הפסוק, 35,000 ₪, כחמישית בלבד, והייצוג המשותף של התובעים, הנתבעת תשלם שכ"ט לבא כוח התובעים בסך של 7,500 ₪ בלבד והצדדים יישאו ביתר הוצאותיהם.

סוף דבר

53. ביהמ"ש מחייב את הנתבעת לשלם לתובעים פיצוי, ביחד ולחוד, בסך של 35,000 ₪ בתוספת ריבית שקלית, ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

54. ביהמ"ש מחייב את הנתבעת לשלם לתובעים שכ"ט בא כוח התובעים בסך של 7,500 ₪ בתוספת ריבית שקלית, ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 69142-02-24 ברקאי ואח' נ' כפולר

ניתן היום, ב' טבת תשפ"ו, ב-22 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.

עדי חדר, שופט

